NEW YORK TIMES -MENESTYSKIRJAILIJA

PENN COLE

IKILIEKIN POLTE

EMARIONIN SAAGA

TAMMI

PENN COLE

IKILIEKIN POLTE

SUOMENTANUT
JOHANNA VAINIKAINEN

TAMMI
HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos *Heat of the Everflame* ilmestyi
ensimmäisen kerran Yhdysvalloissa 2023.
Copyright © 2022 by Penn Cole
Kartta © Andrés Aguirre
Suomenkielinen laitos © Johanna Vainikainen ja Tammi 2026
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
Painettu EU:ssa.
ISBN 978-952-04-7725-7

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Kaikille liekkeihin jääneille:
muistakaa, että kuumimmassa roihussa
taotaan lujimmat miekat.

EMARION
SOFOS
MEROS
MONTIOS
QYHÆMERI

LUMNOS
LUMNOSIN KAUPUNKI
ARENA
POHJOISET
PYHÄMERI
UMBROS
UMBROSIN KAUPUNKI
NUOLEVAISTENKAUPUNKI
IGNIOS
IGNIOSIN KAUPUNKI
PORTOS
PORTOSIN KAUPUNKI
PAUNOS
PAUNOSIN KAUPUNKI
LEIRIPAIKKA ARBOROSISSA
ARBOROS
ARBOROSIN KAUPUNKI

EMARIONIN VALTAKUNNAT

LUMNOS, VALON JA VARJON VALTAKUNTA
Valo polttaa ja varjot puraisevat,
sinisilmänsä päivin ja öin vainoavat.

FORTOS, VOIMAN JA KUNNIAN VALTAKUNTA
Punaiset silmät kuten myös miekat,
he joko parantavat sinut tai tappavat.

FAUNOS, ELÄIMEN JA RAAKALAISEN VALTAKUNTA
Turkit, höyhenet ja matelijat,
niitä keltasilmänsä hallitsevat.

ARBOROS, JUUREN JA OKAAN VALTAKUNTA
Sammaleiset silmät niin halveksivat,
myrkkypiikit kauneimmissa kukissa kasvavat.

IGNIOS, HIEKAN JA LIEKIN VALTAKUNTA
Loimuavat liekit silmissä ja sielussa,
aavikolla on heidän tulinen mahtinsa.

UMBROS, MIELEN JA SALAISUUDEN VALTAKUNTA
Iirikset mustat kuin sydämensäkin,
järjen vievät he suudelmin.

MEROS, MEREN JA ILMAN VALTAKUNTA
Silmien väri kuin kostava meri,
aaltoihin he hukuttavat anelusi.

SOFOS, AATOKSEN JA KIPINÄN VALTAKUNTA
Kipinä totisen viisauden ovelan,
ruusuiset silmät tuovat kuoleman.

MONTIOS, KIVEN JA JÄÄN VALTAKUNTA
Violetti on väri katseen ja kivien,
varo heidän jäätään lopussa aikojen.

OSA 1

LUKU

1

Voi paska. Minä hukun.

Tietoisuus vyöryi minuun kuin nouseva vuorovesi. Sen virtaus veti minut tokkuraisen mieleni mustista syvyyksistä vain kääntyäkseen ja paiskatakseen minut varoittamatta takaisin tajuttomuuteen.

Silmäluomeni tuntuivat raskailta, kuin ankkurien paino olisi vetänyt niitä kiinni. Yritin saada niitä auki, mutta valon kaistaleet jotka juuri ja juuri erotin olivat liian vetisiä, liian muodottomia, jotta olisin saanut otetta mistään.

Pitkän, hämmentävän tuokion verran minä flirttailin tajuisuuden kanssa epävarmana siitä, olinko hereillä vai unessa, kunnes rinnassani kasvava polte kiskaisi minut nykyhetkeen.

Minä hukun, ajattelin uudestaan, ja nyt oivallus tuntui kiireellisemmältä.

Huusin apua, ja ääni tuli ulos kurluttavana ja heikkona. Jokin painoi nenääni ja suutani niin lujaa, että saisin mustelmia.

Nieluni sulkeutui yrittäen pitää nesteen poissa, vaikka keuhkoni tarvitsivat epätoivoisesti ilmaa. Valtava paine rusensi huitovia raajojani ja piteli niitä aloillaan.

”Lakkaa rimpuilemasta ja niele.”

Käsky jähmetti minut. Viileä tuulenhenkäys sai kylmät väreet kulkemaan ihollani, jonka nyt tajusin olevan enimmäkseen kuiva eikä todellakaan vedenpinnan alla.

Silmäni avautuivat räpytellen, ja utuinen näkymä tarkentui kasvoihin, joita en tunnistanut – naiseen, jolla oli tummanruskea iho, pähkinäsilmät ja ohuita lettejä riveissä ja kietaistuna solmulle pään päälle.

”Niele se, niin annamme sinun hengittää.” Vaikka naisen sävy oli tyyni, hänen piirteensä olivat kovat kuin kivi ja yhtä periksiantamattomat.

Yritin kamppailla heikosti vastaan, mutta rintakehääni korvensi niin, etten pystynyt juurikaan ajattelemaan, ja naisen piittaamaton katse kertoi hänen halveksivan minua niin paljon, että antaisi täysin tyytyväisenä minun hukuttaa itseni.

Pakottauduin nielemään nesteen, ja nenääni puristava käsi irtosi päästäen ilman virtaamaan keuhkoihini ja viilentämään minua korventavaa paniikkia.

”Hyvä”, nainen sanoi nyökäten.

Hän veti hitaasti kämmenensä pois huuliltani sallien minun vetää lisää ilmaa yhteen puristettujen hampaideni välistä, mutta samalla hän vilkaisi nopeasti jotakuta, jota en nähnyt, ja lihaksikas käsivarsi ilmestyi pitelemään leukaani paikoillaan.

Nainen nosti mukin huulilleni. ”Uudestaan”, hän käski.

Nestettä loiskui pitkin kasvojani. Se täytti sieraimeni, ja hukkumisen tunteen aiheuttama pakokauhu palasi karjuen.

”Ei sinulla ole hätää”, nainen sanoi tyynesti. ”Juo nyt.”

Koska minulla ei ollut valinnanvaraa, nielin vastentahtoisesti uuden suullisen, sitten vielä yhden.

Ajatukseni keskittyivät makuun, joka levisi suuhuni. Siinä oli jotain etäisesti tuttua – se oli väkevä, melkein metallinen, mutta savun ja tuhkan kalkkisuuden alla tuntui sitruksen hapan puraisu.

Pelko hiipi luihini. Tunsin tuon maun – melkein kymmenen vuotta olin aloittanut jokaisen aamun kupillisella sitä.

Liekkijuurta.

”Miten paljon tätä meidän on tarkoitus juottaa heille?” nainen huikkasi olkansa ylitse.

”Panin mukilliseen kolme lusikallista”, hänelle vastattiin. ”Auralien ohjeissa sanottiin vain yksi, mutta koska tämä tyttö on Kruunu, arvelin että hän saattaa tarvita vahvemman annoksen.”

Äitini nimi raastoi minua ja kiskaisi minut takaisin viimeiseen hetkeen jonka muistin.

Olin ollut Katraan temppelin korokkeella, ympärilläni Emarionin yhdeksän valtakunnan muut Kruunut. Olin selvinnyt Haasteesta ja ansainnut asemani kuningattarena, mutta sitä seurannut Kruunajaisriitti oli mennyt hirvittävällä tavalla pieleen. Pisara vertani oli kutsunut väkevän salamaniskun, joka halkaisi sydänkiven ja järisytti koko Coeurîlen pyhää saarta.

Et sinä ole Lumnosin kuningatar, oli Sofosin Kruunu syyttänyt. *Olet huijari.*

Ennen kuin kykenin puolustautumaan, äitini – sama nainen, jonka katoaminen kahdeksan kuukautta aiemmin oli laukaissut tapahtumaketjun, joka muutti elämäni peruuttamattomasti – oli ilmestynyt pensaiden takaa, huutanut nimeäni ja käskenyt minua pakenemaan.

Ja sitten kaikki oli räjähtänyt ja tuli pimeää.

”Missä hän on?” Käsivarsi puristi yhä leukaani, joten puheeni oli pelkkää sihinää. ”Onko Auralie täällä?”

Nainen ei irrottanut katsettaan silmistäni, kun hän veti sivultaan aseen ja toi sen uhkaavan lähelle kasvojani. Terä oli musta ja kimalteli puiden välistä tulevassa laikukkaassa auringonvalossa.

Silmäni laajenivat.

Jumalkiveä.

Minut oli kasvatettu kuolevaisena, joten tiesin tuosta harvinaisesta aineesta vain vähän. Ennen vierailuani Katraan temppelissä, joka oli kokonaan tehty tuosta hohtavanmustasta kivestä, en luultavasti ollut koskaan nähnytkään sitä.

Mutta sen minä tiesin, että jumalkiven viiltämä haava oli myrkyllinen ja yleensä tappava niille, joilla oli Perillisten verta suonissaan.

”Jos tiedät mitä tämä on”, nainen sanoi, ”tiedät mitä pystyn tekemään sinulle, jos saat päähäsi villejä pakoajatuksia.”

Leukaani pitelevä käsivarsi höllensi otettaan, ja nyökkäsin hieman. Nainen tutkiskeli minua, ja tuikeasta ilmeestä näin hänen olevan tosissaan.

”Päästäkää hänet”, nainen sanoi viimein.

Kehoani aloillaan pitelevä paine höltyi ja sitten katosi. Kun nousin istumaan, väkevännäköisiä miehiä peräntyi ympäriltäni kiireesti

kauemmaksi. Nainen pysyi vierelläni, vaikka hänkin otti askeleen taaksepäin ja piteli asettaan rintaani suunnattuna.

Katsoin ympärilleni. Olin jonkinlaisessa metsässä, mutta puut eivät olleet tuttuja Lumnosin tammia ja mäntyjä. Niiden paksut rungot olivat hevosen levyisiä, köysimäisten köynnöskasvien peittämiä, ja kohosivat mailinkorkuisina kohti taivasta. Vehreät saniaiset ja sateenkaaren väriset kukat täplittivät maisemaa.

Tämä ei ollut samanlaista kuin Coeurîlen saarella näkemäni korkea heinikko ja kesytön pensaikko. Tämä näytti enemmänkin Emarionin mantereelta – kasvillisuudesta päätellen joltain eteläisistä valtakunnista.

Ympärilläni seisoi väkeä ringissä, aseet valmiiksi vedettyinä. Miekoista vain muutama näytti jumalkivisiltä, mutta useimmat oli taottu tutusta tummanharmaasta metallista, fortosinteräksestä, joka – toisin kuin useimmat kuolevaisten aseet – viiltäisi helposti minun kuten muidenkin Perillisten lujaa ihoa.

Ilmeet vaihtelivat uteliaisuudesta varovaisuuteen ja vihaan, mutta kaikilla kasvoilla oli yhteinen piirre: ruskeat silmät.

Kuolevaisten silmät.

Nainen laski veistään hieman. ”Nimeni on Cordellia. Olen tämän ryhmän johtaja.”

”Olen Diem Bellator”, sanoin. ”Haluaisin sanoa, että hauska tavata, mutta oletan etten ole mikään kunnioitettu vieras täällä.”

Cordellia pudisti päätään. ”Et ole *tervetullut* tänne etkä mikään *vieras*.”

Puolustautumisvaistoni otti ohjat. Arvioin uhkia ympärilläni siten kuin isäni oli opettanut. Kun ajattelin häntä, suru iski kuin tikari sydämeeni, muisto hänen murhastaan oli niin tuore, mutta suljin sen nopeasti pois. Olin jo oppinut, miten epätoivo sai minut valtaansa jos annoin sille tilaa velloa. Minulla ei ollut varaa tehdä samaa virhettä uudestaan.

Ympärilläni oli ainakin neljäkymmentä kuolevaista, kaikki aseistettuja. Etäiset äänet kertoivat, että lähellä oli vielä lisää, ja kuiskinta sai minut huomaamaan puihin kiivenneet jousimiehet.

Minulla ei ollut mitään aseita. Yritin vetää taikuutta kämmeniini, mutta se oli turhaa. Rintakehäni tuntui ontolta ja tunteeni olivat turtuneet, merkkejä siitä että liekkijuuri oli jo alkanut vaikuttaa.

Olin ansassa – ja hirvittävän haavoittuvainen.

”Missä Auralie on?” kysyin uudestaan.

Cordellian ilme kiristyi. ”Hän ei ole paikalla.” En tiennyt, oliko hänen ilmeestään huokuva paheksunta tarkoitettu minulle vai äidilleni.

”En halua vahingoittaa teitä”, sanoin totuudenmukaisesti. ”En ole samanlainen kuin muut Kruunut. Jos vain voisin puhua Auralien kanssa, hän selittäisi kaiken. Hän on minun –”

”Sinun äitisi. Tiedämme. Siksi sinä olet yhä hengissä.”

Liekkijuuren turruttavasta vaikutuksesta huolimatta tunsin vereni hyytyvän.

Punnitsin seuraavat sanani tarkkaan. ”Teidän täytyy olla läheisiä ystäviä. Äitini ei kertoisi liekkijuuresta, ellei hän luottaisi sinuun.”

Cordellian otsa rypistyi entisestään. ”Kunpa hän vain olisi ollut yhtä avoin omasta perillislapsestaan.”

Ah – paheksunta koski meitä kumpaakin.

Hymyni oli kuiva ja siinä oli aavistus kitkeryyttä. ”Jos se yhtään lohduttaa, ei hän pitänyt meistä kumpaakaan sen salaisuuden arvoisena.”

Ympäriltämme kuului hämmästynyttä muminaa.

Cordellia kurtisti kulmiaan. ”Etkö sinä tiennyt olevasi Perillinen?”

”En ennen kuin sain Kruunun.” Toivoin, että vilpitön turhautumiseni kuului huokauksestani. ”On paljon asioita, joita vasta yritän saada selville – en tiedä edes miten olen päätynyt tänne teidän luokseenne.”

Cordellia silmäili minua hetken ja viittasi sitten kahdelle isolle miehelle, jotka astelivat luokseni kantaen käsirautoja, joita yhdisti paksu, painava ketju. He röyhistivät rintaansa tullessaan lähemmäksi, mutta ele ei kätkenyt hermostuneisuutta heidän laajenneissa silmissään ja tärisevissä käsissään.

”Ylös”, Cordellia käski. ”Kädet eteen, ranteet yhdessä.”

Totteleminen oli täysin luontoni vastaista, mutta minulla ei ollut vaihtoehtoja. Nousin seisomaan ja liitin käteni yhteen kuin rukouksessa. Kun toinen miehistä kiinnitti kahleet ranteisiini, väläytin toiselle suloisen hymyn.

”Ikiliekki meitä valaiskoon, veli”, sanoin ja räpytin silmäripsiäni muka hurskaasti.

Molemmat miehet jähmettyivät tuijottamaan minua ja kääntyivät sitten Cordelliaan päin. Hän viittasi heitä jatkamaan, mutta miesten reaktio kertoi minulle kaiken mitä minun tarvitsi tietää.

Nämä eivät olleet keitä tahansa kuolevaisia.

”Näinkö Ikiliekin Suojelijat kohtelevat sisarta?” kysyin ja kilisytin jykeviä metallikahleita.

”Et sinä ole Suojelija”, toinen miehistä ärähti.

Naksautin kieltäni. ”Väärä vastaus, veli. Uskoakseni oikea vastaus tunnussanaan on *Emarion valtaamme palatkoon*. Tosin siitä on jo muutama viikko, kun viimeksi olin kokouksessa.”

Mies loksautti lukon kiinni ranteessani ja tönäisi minua lujaa taaksepäin niin, että lentää mätkähdin lehtien peittämälle maalle.

Cordellia äyskäisi käskyn, joka sai miehet astelemaan virnistellen pois, ja ojensi sitten kätensä minulle. Oli minun vuoroni mulkaista häntä epäluuloisesti, mutta tartuin käteen ja annoin hänen auttaa minut takaisin jaloilleni. Lähietäisyydeltä totesin olevani häntä monta tuumaa pidempi. Itse asiassa olin melkein pisin koko joukosta, niin miehistä kuin naisista.

Olin kasvaessani tottunut siihen ja uskonut olevani vain epätavallisen pitkäraajainen kuolevaiseksi. Sitten kun kohtalo yllättäen teki minusta kuningattaren, minut oli vedetty luonnottoman pitkien ja lihaksikkaiden Perillisten maailmaan, missä en enää ollut aina pisin henkilö huoneessa vaan yksi pienimmistä – samoin kuin minut oli vedetty tuntemattomuudesta yhdeksi koko valtakuntani mahtavimmista.

Tämä kuvasi hyvin sitä, miten elämäni oli muuttunut. Elin puoliksi molemmissa maailmoissa, jotka olivat toistensa peilikuvat eivätkä ikinä täysin sopineet yhteen. Mustavalkoisessa maailmassa minä yritin löytää oman paikkani harmaan sävyistä.

”Huomaan että ryhmämme on sinulle tuttu”, Cordellia sanoi ilmeettömästi.

Hänen itsehillintänsä oli vaikuttavaa. Sen, että perilliskuningattarella oli niin omakohtaista tietoa kapinallisten kielletystä verkostosta, olisi pitänyt olla järisyttävää. Hänen ilmeestään näkyi vain tyyntä välinpitämättömyyttä.

”Ennen kuin minusta tuli kuningatar, olin Lumnosin solun jäsen”, selitin.

Cordellian katse siirtyi olkapääni taakse ja terävöityi. ”Sitten vaikuttaa siltä, että äitisi ei ollut ainoa, joka jätti asioita kertomatta.”

Aioin kääntyä katsomaan samaan suuntaan, mutta huomasin jousimiesten heti valpastuvan puissa ja jähmetyin paikoilleni.

”Entä sitten kun sinusta tuli kuningatar?” Cordellia kysyi. ”Olitko edelleen mukana?”

Hartiani jännittyivät. Cordellian tarkat silmät panivat sen merkille.

”Väleistämme tuli… jännittyneet”, sanoin varovasti. ”Mutta puhuin totta kun sanoin, etten halua vahingoittaa teitä. En ole Suojelijoiden vihollinen.”

”Et sinä meidän ystävämmekään ole”, kajahti miehen ääni takaani.

Kalpeaihoinen mies, jolla oli mahdottoman pitkä tuuhea parta, kiersi sivukautta näköpiiriini. Tunnistin hänet heti Lumnosin solun johtajaksi, joka oli päästänyt minut mukaan Suojelijoihin.

Ja sama mies oli leimannut minut petturiksi, kun olin kieltäytynyt tottelemasta hänen käskyjään.

”Vance”, tervehdin mutta nimi tuli suustani melkein äristen. ”Muistan kyllä olleeni *ystävä,* kun päästin sinut tutkimaan kuninkaallista venettä.”

”Oliko se uskollisuutta?” hän tiuskaisi takaisin. ”Vai oliko se vain epätoivoisen naisen yritystä voittaa takaisin kihlattunsa, jonka olit ensin pettänyt ja sulkenut vankityrmään?”

Henrin mainitseminen sai vatsani kipristelemään. En antaisi Vancelle sitä tyydytystä että myöntäisin sen, mutta hän oli oikeassa – olin auttanut Suojelijoita viime tipan yrityksenä korjata luottamusta minun ja nuoruudenrakkauteni välillä.

Se oli ollut järjettömän holtitonta, kun olin kuitenkin tiennyt, mihin Suojelijat pystyivät, mutta isäni kuoleman jälkeen olin ollut niin hukassa ja niin raivoissani Perillisille hänen murhaamisestaan, että olin lapsellisesti uskotellut itselleni, että voisin löytää tavan auttaa Henriä ja samalla estää Suojelijoita menemästä liian pitkälle.

Minun olisi pitänyt tietää, että Suojelijat menivät *aina* liian pitkälle.

Cordellia silmäili meitä kumpaakin. ”Vance, et kertonut minulle mitään siitä, että hän auttoi valmistelemaan hyökkäystämme saarelle. Etkä koskaan edes maininnut hänen olevan solunne jäsen.”

”Hyökkäystä?” toistin. ”Mitä hyökkäystä?”

Vance kohautti hieman harteitaan. ”Hän oli jäsenenä niin vähän aikaa, että tuskin muistankaan sitä. Ja kerroin kyllä, että hänestä on ollut hyötyä, vaikka hän ei olekaan luotettava.”

”*Minäkö* en ole luotettava?” Otin muutaman askeleen häntä kohti. Cordellia kiepautti aseensa terän takaisin osoittamaan minua, jotta pysyisin etäämpänä. ”Säilytin teidän salaisuutenne, eikö niin? Ja tanssiaisiltana pelastin teidän henkenne. Samoin silloin, kun vartijat huomasivat meidät kanavalla.”

”Ja nyt olen tehnyt samoin”, Vance tiuskaisi. ”Sinut säästettiin hyökkäyksessä. Voit pitää velkaani sinulle ja äidillesi täysin maksettuna.”

”Mitä velkaa äidilleni?” Syöksähdin lähemmäksi Vancea, vaikka Cordellian jumalkivinen veitsi oli vain muutaman tuuman päässä ihostani. ”Missä hän on? Ja mitä siellä saarella tapahtui?”

”Peräänny”, Cordellia varoitti ja työntyi meidän väliimme.

Huomioni siirtyi häneen ja ääneni kohosi vihaisena. ”Te yritätte hukuttaa minut, huumaatte minut väkisin, kieltäydytte selittämästä mitään ja panette minut kahleisiin.” Kohotin nyrkkejäni niin, että ketju kilahti äänekkäästi. ”Minä ’*peräännyn*’ sitten kun joku teistä alkaa antaa minulle vastauksia.”

Yksi jousimiehistä vastasi nuolella, joka viuhahti korvani ohitse melkein osuen päähäni. Muutama katkennut suortuva lumivalkoisista hiuksistani leijaili maahan.

Pidin ilmeeni vihaisena kieltäytyen perääntymästä, aivan isäni oppien mukaisesti – hänen äänensä tuntui kuiskaavan ohjeita korvaani.

Älä ikinä anna periksi varoituslaukaukselle, koska ne oppivat vain ampumaan lisää. Älä provosoi yhteenottoa ellet aio taistella.

Katsoin Cordelliaa tiukasti silmiin ja nojauduin eteenpäin, kunnes hänen tikarinsa kärki kosketti kurkkuani. Se oli haaste – ja erittäin vaarallinen peliliike.

”Sinä tunnet äitini, joten sinun täytyy tuntea myös minun isäni”, jyrisin. ”Ja jos tiedät *hänestä* yhtään mitään, sitten tiedät etten minä tarvitse taikuutta enkä aseita puolustautuakseni, jos minun on pakko.”

”Kuuletko?” Vance nälväisi. ”Nyt hän jo uhkailee meitä. Sanoinhan, ettei häneen voi luottaa.”

**SOTA ON ALKANUT,
JA KUMPIKIN OSAPUOLI
VAATII DIEMIN USKOLLISUUTTA
– TAI HÄNEN KUOLEMAANSA.**

Diem on Perillisten ja Suojelijoiden välisen konfliktin keskipisteessä. Uudet ystävät ja mies, johon hän on hyvää vauhtia rakastumassa, ovat kuolevaisten vastapuolella. Kuolevaisten, joita Diem on vannonut puolustavansa. Diemin on tasapainoteltava vaikeassa tilanteessa pelastaakseen kaikki joita hän rakastaa, vaikka sitten toisiltaan.

Diemin epätavallisen perimän salaisuus lähettää hänet ja Lutherin odottamattomalle matkalle valtakuntien läpi. Vastaukset voivat auttaa sodan voittamisessa, mutta niiden löytämiseksi Diemin on kohdattava totuus äidistään, verenperinnöstään ja kohtalostaan. Sillä välin Kruunut ovat ottaneet Diemin silmätikukseen. Osa heistä voisi olla hänen suurimpia tukijoitaan – osa taas janoaa hänen tuhoaan. Perillisten sortovallan murskaamiseksi Diemin on riskeerattava kaikki ja koottava oma armeijansa. Mutta väkevä hahmo pohjoisessa juonii jotain, mikä voi muuttaa kaiken…

Eeppisen romantasiasarjan kolmas osa yhdistelee hengästyttäviä käänteitä, vaarallista magiaa ja pakahduttavaa romantiikkaa. Valtavan Tiktok-suosion saavuttanut menestysromaani on täydellistä luettavaa Sarah J. Maasin ja Rebecca Yarrosin faneille.

www.tammi.fi | 84.2 | ISBN 978-952-04-7725-7

KANNEN SUUNNITTELU: MARIA SPADA. KANNEN KUVAT: ADOBESTOCK / KANEA (KAARIKÄYTÄVÄ), GETTYIMAGES / KAMPEE PATISENA (TAKAKANNEN TULI), SHUTTERSTOCK.COM / MARSEL ID (TAKAKANNEN KIPINÄT), SHUTTERSTOCK.COM / APOSTROPHE (TULI).